

ἐμπιστευοῦμε. Ἴσως νὰ ἤθελε νὰ ἀναμιχθῆ σὲ καμμὶ ὑπόθεσι τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖο ἀποκαλοῦσε πρὸ καιροῦ «αὐθὲντη». Ὁ κόμης εἶναι τόσο ἀρχεῖος ὥστε δὲν θά ἐδίσταζε νὰ χορηγοποιήσῃ γιὰ τὰς ὑποθέσεις του καὶ τὰ σχέδιά του κ' ἔνα τρελλὸν ἀκόμη...

Εἴχαμε φτάει μὲρὸς στὸν τοῖχο τοῦ κήπου τοῦ παλιοῦ μεσαιωνικοῦ κτιρίου, τὸ ὁποῖο εἶχε διαλέξει ὁ κόμης ὡς ἓνα τὸν καταφυγίον του καὶ σταθῆκαμε. Ἐπρεπε νὰ πηθῶσουμε στὸν κήπο μὲ κάθε τρόπο, γιὰτὶ ἡ πόρτα ἦταν γερά ἀμπαρομένη ἀπὸ μέσα. Εὐτυχῶς ὁ δρόμος ἦταν ἐρημὸς καὶ τὸ σκοτάδι βαθὺ καὶ βοηθώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀνεβήκαμε στὸν τοῖχο καὶ πηθῶσαμε στὸν κήπο. Βαδίσαμε προσεκτικὰ πρὸς τὸ σιωπηρὸ, σκοτεινὸ κτίριο, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους τοῦ ἐπι ἐτη ἐγκαταλειμμένου κήπου. Ὁτανφτάσαμε μὲρὸς στὴν πόρτα τοῦ κτιρίου ὁ Βάν Ἐλισγιγ μᾶς ἔγνεψε νὰ σταθῶμε.

— Κύριοι, εἶπε, ὁ ἔχθρος μας δὲν προσβάλλεται ὥπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Αὐτὸ σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ εὐκολώτατα καὶ τοὺς πέντε. Ὁ κίνδυνος στὸν ὁποῖον πηγαίνομε εἶναι τρομερός. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας.

Συγχρόνως ἐβγάλε καὶ μᾶς ἔδωσε ἀπὸ ἓνα σταυρὸ ἀσημένιου, νὰ τὸν κρεμάσωμε στὸ στήθος μας, ἐπλεξε γύρω ἀπὸ τὸ λαϊμὸ μας μερικὰ βότανα καὶ μᾶς ἐφοδιάσε ἀκόμη μὲ μικρὰ κομμάτια ἀγίου ἄρου.

— Κρεμάστε στὸ στήθος σας τὰ κλεφτοφάναρα ποὺ κρατᾶτε μαῦς σας, μᾶς εἶπε, γιὰ νάχετε τὰ χέρια σας ἐλεύθερα.

Τὸν ὑπακούσαμε ἀμέσως.

- Κρατᾶτε ἐπάνω σας περιστροφά ;
- Καὶ περιστροφά καὶ μαζάρια, εἶπε ὁ Κουίνου Μόρρις.

— Πολὺ καλά. Τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲν πολυφοβίζουν, βέβαια, τὸν κόμητα, ἐντούτοις ἄς τ' ἔχωμε ἔτοιμα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον...

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν Σουάρδ καὶ τοῦ εἶπε :

— Βγάλε, φίλε μου, τὰ κλειδιὰ καὶ δοκίμασε τὰ στήν πόρτα.Θά ἦταν προτιμώτερο νὰ τὴν ἀνοίξωμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο,παρὰ νὰ σπάσωμε κανένα παράθυρο καὶ νὰ κάνωμε θόρυβο.

Ὁ Σουάρδ ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μάρτο κλειδιὰ κ' ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάξῃ στήν πόρτα τοῦ βαβοῦ, σιωπηλοῦ κτιρίου. Ἐνα ἀπὸ τὰ κλειδιὰ αὐτὰ ἔχαμε ἐπὶ τέλους τὴ δουλειά του. Ἡ πόρτα ἀνοίξε, ἰδρύοντας ἀπ' τὴν λουκαζαρία καὶ τὴ σαπίλα καὶ πρῶτος ὁ Βάν Ἐλισγιγ ἐμπήκε τὴ σκοτεινὴ εἰσοδο ψιθυρίζοντας :

— In manus tuas Domine ! (Εἰς χεῖρας σου, Κύριε !...) Καὶ συγχρόνως ἔκιμε τὸν σταυρὸ του.

Τὸν ἀκολουθήσαμεν σταυροκοπήντες ἐπίσης κ' ἐκλείσαμε τὴν πόρτα πίσω μας. Ὁ καθηγητὴς πρὶν προχωρήσωμε ἔξετασε τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδωνιά τῆς ἀν' ἀνοίγῃ ἀπὸ μέσα μ' εὐκολία, ὥστε νὰ μπορέσωμε νὰ τὴν ἀνοίξωμε ἀμέσως ἐν περιπτώσει ταχέως καὶ δειπωμένης φυχῆς. Κατόπιν ἀνάψαμε τὰ φανάρια μας καὶ προχωρήσαμε. Βαδίσαμε προσεκτικὰ, ἰσάμεθα σὲ κάθε ὑποποτ θόρυβο ποὺ ἀκούγαμε. Τὸ κτίριο ἐφαίνετο ἐντελῶς ἐρημὸ. Ἡ σκόνη ἐσκέπαζε τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα. Σκόνη ἀφθονή, σκόνη ἐτῶν ολοκλήρων, ποὺ ἦταν στρωμένη στὸ πάτωμα ὁμοίω μὲ παχὺ χαλί. Ἀπὸ τοὺς τοίχους κρεμόντουσαν τεράστια δίχτυα πλεγμένα ἀπὸ τὶς ἀράχνες καὶ ὁμοιάζοντα μὲ μαύρα κουρέλια... Ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς κυρίας αἰθούσας εἶδαμε ἀφήμενα τὰ κλειδιὰ τοῦ κτιρίου. Ἦσαν κ' αὐτὰ σκοριασμένα ἀπὸ τὴν πολυετὴ ἀγροστία. Ἐδειχναν ὅμως ὅτι τελευταίως μετατοπίσθηκαν ἀπὸ τὴ θεσι τοὺς πολλὰς φορὰς, ἀπὸ τὰ ἴχνη τοὺ ὑπῆρχαν ἐπάνω στὸ σκονισμένον τραπέζι. Τὰ εἶχαν χορηγοποιήσῃ οἱ ἐργάται ὅταν μετέφεραν τὰ κιβώτια τοῦ κόμητος ἢ ὁ ἴδιος ὁ κόμης; Αὐτὸ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ ζέρουμε.

— Τὸ παρεκκλήσιον συγκοινωνεῖ μὲ τὸ κτίριο αὐτό; μὲ ρώτησεν ὁ Βάν Ἐλισγιγ, ζέροντας ὅτι ἐπεσκέψθην τὸ οἶκημα προτοῦ φύγει γιὰ τὸν πόργο τοῦ Δρακόουλα.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησα καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω.

Ἐτροβήσα ἐμπρὸς ἀκολουθητέμενος καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Περάσαμε ἐρημικὰ, σκονισμένους αἰθούσας, διαδρόμους καὶ στοὺς καὶ φτιάσαμε μὲρὸς σὲ μιά χαμηλὴ, κλειστὴ πόρτα.

— Ἐδῶ εἶναι ; ρώτησεν ὁ καθηγητὴς.

— Ναί, ἀποκρίθηκα.

Ὁ Σουάρδ ποὺ εἶχε πάρει τὰ κλειδιὰ τοῦ οἰκίματος μαζῶν του βῆκαμ τὸ κλειδί τῆς πόρτας κ' ἀνοίξε. Μιά φοικτὴ δυσωδία μᾶς χτύπησε τότε, μιά δυσωδία ἀπαισία, πνιγηρά κ' ἀκληρηιώδης. Ὅμοι παλαιότητος καὶ ὕγρασίας, ὁσμὴ σαπίλας καὶ τάρου, ὁσμὴ αἵματος, ὁσμὴ κολάσεως...

Ἐκάμαμε μερικὰ βήματα ὀπίσω ν' ἀναπνεύσωμε καὶ κατόπιν ἐμπήκαμε στὸ παρεκκλήσιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ	ΑΡΧΙΖΕΙ
((ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ))	
Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέου τοῦ Καπετάν Βρυκόλακα	
Μπράμ Στόουκερ	

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες ; γνωρίζουσι τὴν Γαλλικὴν. Πληροφῶρια στὰ γραφεῖά μας καθημερινῶς 8—8 μ. μ.

ΟΙ ἈΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ Χ Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αἱ εἰκόνες ἀπὸ τὸ σύγγραμμα τοῦ Ντέκερ]

Ὁ Ἀετός

Ἐκεῖνοι ποὺ καθὼς ὁ αὐτὸς ἔχουν τὴν μὴτη γυριστὴ πρὸς τὰ κάτω, μάτια λαμπρὰ καὶ κάπως ἀκίνητα θεωροῦνται ὡς ἀνωτέρου χαρακτῆρος, μὲ ἠθικὴν υπεροχήν καὶ μεγαλείον ψυχῆς.

Οἱ Πέρσες, γράφει ὁ Σενωφῶν, δὲν ἀνγγόρευαν βασιλεῖς τοὺς παρὰ ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοῖ, εἶνε εἰπὶ πλέον προικισμένοι μὲ ἐξαιρετικὸ θάρρος καὶ μεγαλοψυχία.

Εἶνε ἐπίσης ζωηρὰς ἀντιλήψεως, ἀποφασιστικοὶ καὶ ταχέεις στήν δράσιν τους.

Ἡ Ἀρκούδα

Οἱ ἔχοντες χαρακτηριστικὰ προσεγγίζονται τὰ τῆς ἀρκούδας δὲν ἐπιδέχονται κανένα πολιτισμὸ καὶ ἀποστρέφονται τὸν κόσμον ὄχι ἀπὸ πνευμα ἀσθηρότητος, ἀλλ' ἀπὸ ἔλλειψι κοινωνικότητος. Τὸ χαμόγελο τοὺς εἶνε σχεδὸν ἀγνωστο κ' οἱ εὐγενικοὶ τρόποι ἕξου.

Ἐν τούτοις αὐτοῖ οἱ ἄνθρωποι δὲν στεροῦνται καὶ ἀρετῶν : εἶνε μεταξὺ αὐτῶν μάλιστα μερικοῖ, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολυμαθέστατοι, μὲ ἡ ἴδιοσυγγρασία τοὺς τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἐξημερώσει, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ νύχια τοὺς

Ὁ Χοῖρος

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ μέτωπο τοὺς εἶνε στενὸ, τὰ μάτια τοὺς μικρὰ καὶ χωμένα μέσα στὶς κόγχες, ἡ μὴτη τοὺς πεπισμένη καὶ θυμίζου τὸ προφίλ τοῦ χοίρου, εἶνε στερημένοι κάθε αἰσθηματι κ' ὁ τ η τ ος, κ' ἔχουν κλίση πρὸς τὴ λαίμαργα καὶ τὰς ὀλικὰς ὀρέξεις.

Γενικῶς εἶνε πολυφαγάδες, μὰ κάπως ἐλκεκτικοὶ στὸ εἶδος τῆς τροφῆς.

Παρ' ὅλη τὴν ἀνατροφή πού ἔτυχε νὰ ἔχουν στανίως ἐπιμελουῦνται τὸν ἑαυτὸ τοὺς καὶ τοὺς τρόπου του.

Τὰ ροῖχα τοὺς εἶνε ἀκάθαρτα καὶ σὲ διαρκὴ ἀτάξια καὶ ποτὲ δὲν τηροῦν κανένα κανὼν τῆς ἠθικῆς. Στὴν κουβέντα εἶνε βίβανουσι καὶ τοὺς ευχαριστοῦν αἰ βοιωλοχία.

Ἡ Νυφίτσα

Ἐκεῖνοι κ' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ὁμοιότητα μὲ τὴ νυφίτσα (κτιδα), δηλαθὴ πολὺ μικρὰ μάτια καὶ προφίλ μυτερὸ, εἶνε πονηροὶ καὶ περιέργου. Ἐπίσης δὲν ἔχουν φιλήσυχο χαρακτῆρα, εἶνε ταπειναὶ καὶ διαρκῶς εὐόρισκονται ἐν κινήσει.

Ἡ Κατσίκά

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μοιάζου κάπως στὸ πρόσωπο μὲ τὶς κατσίκες εἶνε σάφρονες καὶ γλυκεῖς. Στεροῦνται κάπως πρωτοβουλίας, μὰ ἔχουν θέληση, φρόνηση καὶ τάξη. Ἐπίσης περιποιοῦνται πολὺ τὴν ἐξωτερικὴ τοὺς περιβολή, εἶνε καλοὶ σύζυγοι καὶ μεριμνοῦν γιὰ τὴν οἰκογενεα τοὺς.

Ἡ Κουκουβάγια

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς μοιάζου μετὶςκουκουβάγιας στεροῦνται ζωηρὰς φαντασίας. Εἶνε ἀτομοὶ μὰ καὶ κάπως ἀπειθήρχητοι.

Εἶνε ἀκόμα τακτικοὶ καὶ μετρίοφρονες.